

УДК 351.82:332.3(477)

І. М. Базарко, кандидат наук з державного управління, докторант кафедри публічного адміністрування Міжрегіональної академії управління персоналом

Т. В. Медвецька, аспірантка Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій ім. С. З. Гжицького

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ МАЙНОМ І ЗЕМЕЛЬНИМИ РЕСУРСАМИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Досліджено сучасний стан державного управління майном і земельними ресурсами в Україні та реакцію на ці процеси з боку суспільства. Вивчено масштаб впливу процесів децентралізації на особливості трансформації державного управління національними ресурсами. Проаналізовано соціально-економічні аспекти державної політики збереження національних багатств в Україні. Обґрунтовано необхідність розроблення нової доктрини державного управління майном та земельними ресурсами в сучасних умовах.

Ключові слова: державне управління; децентралізація; органи державної влади; земельні ресурси; суспільство; майно; національне багатство; місцеве самоврядування.

The problems of managing the property and land fund of Ukraine and its regions are being paid attention in recent years. After all, it is connected with the establishment and practical implementation of the order, principles and rules that ensure the legal, economic, ecological and social regimes of the organization.

An important role in the management of these processes is played by the accounting system, which includes a set of interrelated technical and organizational and legal measures aimed at the organization of the use of property and land. Particular attention is paid to monitoring, which combines observation, evaluation and prediction of the state of a particular object or phenomenon, the main task of which is to determine the current state of the object or phenomenon, the laws of its formation and development.

The rational use of property and land resources is connected with the national revival of our country, which is determined by the optimal combination of the use and protection of national resources, the balance between solving socio-economic problems and the preservation of national resources.

In place of the overwhelming use of national resources as the basis of production, new owners' interests came about, and the use of economic methods and instruments that were characteristic of a market economy became more acute. The development of public administration as a specific type of activity, the growth of its role, the continuous expansion of the network of governing bodies are a regular expression of socio-historical progress.

New economic conditions have formed the appropriate system of public administration, the main characteristics of which are a sharp transition from the administrative-planning to the market-entrepreneurial model, the delineation of functions and subjects of state and non-state management, integration of Ukraine into the world information and technological process, the union of political and social and socio-economic processes. State management of property and

© **І. М. Базарко, Т. В. Медвецька, 2017**

land resources in market conditions embodies a system of interconnected economic, legal, organizational, political and other measures through which the state influences the interests of different participants in order to organize the rational use of national resources.

The strategic goal of the state policy in the field of property and land resources management, reforming legal relations as an integral part of the state social and economic policy is to provide conditions for the effective use of property and land as one of the key conditions for the sustainable economic development of the country and for the well-being of its citizens.

Key words: public administration; decentralization; state authorities; land resources; society; property; national wealth; local self-government.

Постановка проблеми. Сучасне державне управління майном і земельними ресурсами в Україні є ключовим фактором забезпечення результативності провадження суспільно-політичної та економічної діяльності в Україні. На жаль, нині немає системного підходу до реформування майнових та земельних відносин у період децентралізації, управлінський процес у цій сфері відрізняється фрагментарністю та незбалансованістю. Сучасне державне управління майном і земельними ресурсами має спрямовуватись на досягнення раціонального використання національних ресурсів, забезпечення в країні належних умов для господарської діяльності та проживання громадян.

Виконання цього завдання можливе лише у результаті розвитку концептуальних підходів щодо формування та реалізації державної політики в ресурсних обмеженнях, здійснення об'єктивного аналізу результативності реалізації державного управління у цій сфері. Внутрішні проблеми соціально-економічного розвитку України, які поглиблені воєнним конфліктом на сході держави, обумовлюють підвищення ролі суб'єктів державного управління щодо раціонального використання національних ресурсів.

Недосконалість державного управління майновими та земельними ресурсами і відсутність цілеспрямованості їх реформування загострили природоресурсні проблеми забезпечення сталого розвитку держави та її регіонів. Вирішення цих питань у багатьох випадках стримується неналежною методологічною основою вдосконалення державної політики. Існує гостра потреба у проведенні системного дослідження прикладних засад формування і реалізації дієвої державної політики управління майном та земельними ресурсами в Україні за постійного нарощення суспільно-політичних загроз українському суспільству.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вирішення питань формування державного управління майном і земельними ресурсами здатне забезпечити ефективне, раціональне та безпечне використання ресурсів в Україні. Необхідне удосконалення теоретико-методичних основ формування державного управління земельними ресурсами та напрацювання практичної реалізації державної політики регулювання майнових відносин. Це можливо за умов комплексного дослідження результативності функціонування механізму державного управління майном та земельними ресурсами, адекватного децентралізаційним процесам. Важливим є розроблення практичних рекомендацій для органів державної влади, які забезпечать раціоналізацію використання майна та земельних ресурсів.

Теоретичні надбання у галузі науки державного управління майном і земельними ресурсами досить ґрунтовні. Особливості державного управління національними ресурсами розкрито в працях Д. Бабміндри, Ю. Білика, В. Боклаг, А. Даниленка, Д. Добряка, О. Дорош, О. Євграфова, Й. Завадського, М. Каложного, М. Ковальського, П. Кулинича, М. Латиніна, П. Макаренка, А. Мартина, О. Мордвінова, Л. Новаковського, В. Пересоляка, С. Поважного, К. Радченко, А. Третяка. Віддаючи належне теоретичному доробку вітчизняних дослідників в окресленій царині, слід зазначити, що питання узагальнення й систематизації теоретичних засад дослідження управління майном і земельними ресурсами ще не знайшли всебічного наукового обґрунтування в науці державного управління.

У дослідженнях науковців недостатньо висвітлено процеси децентралізації та проблеми системи місцевого самоврядування в управлінні даною сферою, поза увагою дослідників залишилася і конкретика регіональних проблем. Аналіз стану розробленості даної проблематики у сучасній науковій літературі дав змогу з'ясувати сутність досліджуваних понять і принципів. Ця проблематика є досить новою в українській науці державного управління, вона завжди актуальна, оскільки ресурси є основою будь-якого виробництва. Особливо зараз, коли у суспільстві все більше усвідомлюється роль національних багатств як джерела досягнення економічного добробуту.

Мета статті – обґрунтування теоретико-методичних засад і надання практичних рекомендацій з удосконалення державного управління майном та земельними ресурсами в умовах децентралізації влади в Україні. Для цього були поставлені такі завдання.

1. Дослідити сучасний стан державного управління майном і земельними ресурсами в Україні та реакцію на ці процеси з боку суспільства.

2. Вивчити масштаб впливу процесів децентралізації на особливості трансформації державного управління національними ресурсами.

3. Проаналізувати соціально-економічні аспекти державної політики збереження національних багатств в Україні.

4. Обґрунтувати необхідність розроблення нової доктрини державного управління майном і земельними ресурсами в сучасних умовах.

Виклад основного матеріалу. Особливості державного управління майном та земельними ресурсами – результат тривалого суспільного розвитку, практики використання майна та земель, форм власності й господарювання. Майнові та земельні відносини впродовж усього існування людства відігравали важливу роль у житті суспільства, що пов'язано з їх унікальними особливостями. Вони є головним засобом виробництва, необхідним для функціонування всіх галузей господарства. Існує гостра необхідність інституціоналізації майнових та земельних відносин і їх суб'єктів – держави, органів державної влади та органів місцевого самоврядування, юридичних і фізичних осіб [1].

Державне управління земельними ресурсами визначається характером розвитку земельних відносин, воно відображає потреби на певному етапі його розвитку. З цього випливає, що ресурси, в тому числі майнові, потрібно розглядати як систему взаємопов'язаних правових, техніко-економічних, організаційно-господарських заходів держави, спрямованих на організацію раціонального використання майна та земель в інтересах усього суспільства. З розвитком цивілізації відбувався прискорений розвиток цих відносин шляхом проведення земельних реформ, в яких органи місцевого самоврядування завжди відігравали одну з провідних ролей.

Проблемам управління майновим та земельним фондом України, її регіонів в останні роки приділяється багато уваги. Адже це пов'язано зі встановленням і практичною реалізацією порядку, принципів і правил, що забезпечують правовий, економічний, екологічний і соціальний режим організації. Державне управління майном та земельними ресурсами здійснюється через певні механізми, які складаються із правової, економічної та організаційної частин.

Важливе місце у реалізації управління цими процесами посідає система обліку, яка містить сукупність взаємопов'язаних технічних та організаційно-правових заходів, спрямованих на організацію використання майна та земель, особливо в період децентралізації влади в Україні. Спрямування діяльності на ефективний результат будь-якої системи та державного управління майном і земельними ресурсами не можливе без сучасного, досконалого, точного інформаційного забезпечення [2]. Особливу увагу приділено моніторингу, що об'єднує спостереження та передбачення стану певного об'єкта чи явища, головним завданням якого є визначення сучасного стану об'єкта або явища, закони його формування та розвитку.

Раціональне використання майна та земельних ресурсів пов'язане із національним відродженням нашої країни, яке визначається оптимальним поєднанням використання та охорони національних ресурсів, балансом між розв'язанням соціально-економічних проблем і збереженням національних ресурсів. Це зобов'язує державу до сталого розвитку у цій сфері на найвищому сучасному рівні, із застосуванням досягнень світової науки і новітніх технологій. Державне управління майном та земельними ресурсами визначається особливим багатофункціональним значенням в житті суспільства, їх природною обмеженістю і незамінністю в будь-якій сфері підприємницької та іншої діяльності.

На зміну переважному використанню національних ресурсів як основи виробництва прийшли нові інтереси власників, активізувалося використання економічних методів та інструментів, характерних для ринкової економіки. Розвиток державного управління як специфічного різновиду діяльності, зростання його ролі, постійне розширення мережі органів управління – закономірний вираз суспільно-історичного прогресу. Без нього не можуть існувати не тільки процеси виробництва, але й обмін, розподіл, споживання, послуги, фінанси і всі ті комунікаційні канали, за допомогою яких здійснюються ці процеси. У період децентралізації влади в Україні широке коло управлінських завдань виконує державне управління та місцеве і внутрішньогосподарське управління і самоврядування.

Державне управління здійснюється державними органами загальної і спеціальної компетенції та має територіальний характер, воно поширюється в межах визначеної території. Відомче управління майном і землями виконують міністерства, комітети, служби за принципом підвідомчості підприємств, організацій, яким надані землі, і не залежить від її територіального розміщення. Державне управління майном та земельними ресурсами має комплексний характер, оскільки стосується інтересів багатьох суб'єктів земельних відносин, що потребує застосування системного підходу до державного управління процесом використання майна та земельних ресурсів, узгодження організаційно-технологічних рішень.

Функції управління здійснюють законодавчі, виконавчі органи влади та місцевого самоврядування, які регулюють такі відносини, визначають загальну державну стратегію. Державне управління майном і земельними ресурсами – це сукупність взаємозв'язків між елементами системи управління, спрямованих на раціональне використання цих ресурсів [3]. Характер системи державного управління змінювався протягом кількох епох відповідно до економічної основи, цілей і критеріїв суспільного ладу. За будь-якого суспільного ладу управління виконувало функції забезпечення загальнодержавних інтересів та інтересів окремих членів суспільства.

Нові умови господарювання сформуливали відповідну систему державного управління, основними характеристиками якої є різкий перехід від адміністративно-планової до ринково-підприємницької моделі, розмежування функцій і суб'єктів державного й недержавного управління, інтеграція України у світовий інформаційно-технологічний процес, об'єднання політико-суспільних і соціально-економічних процесів. Державне управління майном та земельними ресурсами в період децентралізації уособлює систему взаємопов'язаних економічних, правових, організаційних, політичних та інших заходів, за допомогою яких держава впливає на інтереси різних учасників з метою організації раціонального використання національних ресурсів.

Фінансово-економічна сутність державного управління майном і земельними ресурсами в ринкових умовах полягає в обґрунтуванні заходів, що проводяться в міру здійснення державної політики і спрямовані на підвищення ефективності використання майна та землі як економічного ресурсу. Стратегічною метою державної політики у сфері управління майном та земельними ресурсами, реформування правовідносин як невід'ємної частини державної соціально-економічної політики є забезпечення умов для ефективного використання майна та землі як однієї з ключових умов сталого економічного розвитку країни, підвищення добробуту її громадян.

Наявна система державного управління майном і земельними ресурсами має більш виражений адміністративний характер. Її функціонування здійснюється в основному розподілом виконавчої влади за вертикаллю, яке ще далеко не завершене, як і процеси децентралізації влади [4, 411]. Особливість державного управління майном і земельними ресурсами полягає в тому, що наслідки від цієї діяльності спостерігаються в усіх сферах життєдіяльності суспільства. Планування використання національних ресурсів в Україні здійснюється на державному, регіональному та місцевому рівнях. Планування використання на державному рівні уособлює цілісну, збалансовану, науково обґрунтовану систему розвитку територій.

Прийняті рішення деталізуються на регіональному та місцевому рівнях, кожному з яких притаманні свої об'єктивно обумовлені ступені конкретизації цілей і завдань та шляхи їх реалізації. Принципове значення під час прийняття рішень на міському рівні мають визначені пріоритети соціального та економічного розвитку територій. У результаті аналізу стає очевидним, що на державному та регіональному рівнях приймаються стратегічні рішення, а місцевий рівень забезпечує їх оперативне управління. Мета державного управління національними ресурсами може бути досягнута у разі забезпечення найбільш ефективного використання.

Завдяки планувальним методам здійснюється розробка довгострокових і короткострокових програм соціально-економічного розвитку територій, містобудівної, землевпорядної та інших видів документації, яка регламентує розвиток, використання земель на різних планувальних рівнях. Сукупність економічних методів обумовлюється власністю на основні засоби виробництва та принципово відрізняється в умовах планової та ринкової економіки. Економічні методи державного управління майном і земельними ресурсами спрямовані на створення економічних умов, які ініціюють раціональне використання та охорону земель без заходів адміністративного впливу.

Інституційні методи базуються на виконанні владою дій юридичного характеру, проведення різного роду організаційних заходів та матеріально-технічних операцій і поєднують адміністративну і судову діяльність. Їх здійснення базується на правовій основі шляхом виконання встановлених процедур відповідно до повноважень суб'єктів управління. До групи інституційних методів зараховані заходи безпосереднього виконання законодавчих і нормативно-правових актів, що регламентують розвиток, використання майна та земельних ресурсів. Державне управління майном та земельними ресурсами здійснюється шляхом поєднання різних методів і механізмів залежно від особливостей та складності прийнятих рішень.

Необхідно диференціювати завдання для відомств і регіонів, що допоможе визначити місце і роль кожного суб'єкта державного управління в конкретному регіоні, уникнути дублювання в їх діях і поширити дію системи управління на всі важливі процеси [5]. Відповідно до зазначеної мети державного управління національними ресурсами потрібно сформулювати основні завдання державного управління, до яких можна зарахувати створення правових, економічних і організаційних передумов для різних форм господарювання, поліпшення використання майна та земельних ресурсів, наділення органів управління політичними і організаційно-регламентуючими функціями, які забезпечують ефективний розвиток землекористування та суспільства в цілому, взаємоузгодження рішень органів державного управління.

Аналіз теоретичних напрацювань засвідчує, що й надалі актуальними завданнями теорії і практики державного управління залишаються ті, що пов'язані з розробкою концептуальних засад, доктрини державного управління. У нинішніх умовах децентралізації влади в Україні дослідження, пов'язані з управлінням майном і земельними ресурсами, набувають дедалі більшої актуальності. Зрозуміло, що більшість завдань потребує вироблення сучасних механізмів державного управління, які відповідали б вимогам і стандартам Європейського Союзу.

Системний аналіз та оцінювання соціально-економічної, екологічної, виробничо-організаційної ситуації свідчать не тільки про її надзвичайну гостроту, але й про не-

розв'язаність багатьох проблем управлінського характеру. Практична реалізація майбутнього землекористування, сформульована як програма дій уряду, зіткнулася з незрілістю та однобічністю оптимістичних засад самої політики земельної реформи [6, 34]. Короткий екскурс у світ наукових здобутків вітчизняних і зарубіжних учених дав змогу зробити незаперечний висновок, що важливим етапом соціальних, економічних, екологічних та інших змін у суспільстві є розвиток системи державного управління майном та земельними ресурсами, розуміння її ролі в інтерпретації сучасної картини розвитку нашої країни.

Нині, коли формується державний курс на розвиток сталого землекористування, на чільне місце виходить проблема державного управління національними ресурсами, від чого, власне, залежить успіх державного розвитку. Щодо органів виконавчої влади та її центрального органу в галузі земельних відносин, то вони наділяються повноваженнями владного характеру, отримуючи від держави право здійснювати розпорядчу діяльність, діючи від її імені з метою реалізації державної політики. Державна стратегія управління, крім законодавчої і виконавчої гілок влади, знаходить своє продовження у форматі судової гілки влади.

У процесі вивчення питання державного управління майном та земельними ресурсами виявлено особливу роль принципів управління, тобто найзагальніших вихідних положень, правил, що визначають сутність процесу управління. Потрібно звернути увагу на те, що принципи державного управління майном і земельними ресурсами впливають із принципів раціонального використання національних багатств [7, 9]. Щодо інших сфер діяльності, то у кожному конкретному випадку ці принципи будуть іншими, виходячи з поставлених завдань суб'єкта управління.

У цілому поки що не існує єдиної думки щодо класифікації методів державного управління, хоча останнім часом найбільш виразно окреслились такі з них: адміністративні, економічні та соціально-психологічні. Названі методи мають соціальну спрямованість, тобто силу впливу суб'єкта управління на поведінку і суспільну діяльність керованого об'єкта з метою досягнення поставлених управлінських цілей. Але для їх досягнення цих методів недостатньо, оскільки вони не вирішують способів, прийомів та засобів впливу на стан національних ресурсів.

Актуальність проблем державного управління майном і земельними ресурсами незаперечна, і підтвердженням цього є високий рівень громадської підтримки їх підняття серед органів виконавчої влади та органів самоврядування. Нині важливо з'ясувати, чим зумовлено високий статус таких методів, як адміністративні та соціально-психологічні, під час прийняття управлінських рішень із використання майна та земельних ресурсів. Аналіз практики державного управління свідчить про недостатнє теоретико-методологічне опрацювання методів, розуміння сутності їх впливу на результати управлінського рішення [8, 17]. Організаційно-методичне забезпечення діяльністю організації даних процесів, її структурних підрозділів та функціональних служб має здійснюватися за допомогою механізмів державного управління. Інші методи мають бути орієнтовними безпосередньо на прийняття управлінських рішень із використання майна і земель, формуючи активну позицію суб'єктів державного управління національними ресурсами.

Завдання державного управління майном і земельними ресурсами в період децентралізації влади в Україні на кожному рівні поділяються на завдання законодавчих і виконавчих органів влади. Вони реалізуються всіма суб'єктами управління, мають суттєві розходження щодо проблем забезпечення життєдіяльності конкретних галузей, регіонів і перспектив їх розвитку. Тому необхідно диференціювати завдання для відомств і регіонів, що допоможе визначити місце і роль кожного суб'єкта управління в конкретному регіоні, уникнути дублювання в їх діях або відсутності системи управління з важливих процесів землекористування.

Ураховуючи розглянуті завдання державного управління майном і земельними ресурсами, можна визначити функції, що тісно пов'язані з реалізацією поставлених завдань за допомогою стандартних процедур управління [9, 32]. Функції державного управління вияв-

ляються як конкретні відособлені заходи, виконувані різними організаціями в різній термін. Реалізація управлінських рішень, особливо за безпосереднього управління, здійснюється за допомогою директивних, правових, економічних методів. Перелічені вимоги і функції державного управління майном та земельними ресурсами забезпечують формування визначених принципів, що виявляються як об'єктивна необхідність, яка характеризує визначений об'єктивний зв'язок.

Принцип диференційованого підходу до державного управління майном і землями різних категорій та регіонів допомагає широко використовувати правові норми у ході державного управління національними ресурсами з урахуванням економічних особливостей регіонів. Для формування сучасної системи державного управління майном та земельними ресурсами важливим є чітке визначення її завдань, функцій та принципів організації управління. У сучасних умовах реформування та децентралізації включення землі до сфери товарного обігу стає очевидною необхідністю упровадження ефективного механізму управління, заснованого на економічних методах впливу.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі. За всіх обсягів та важливості проведених наукових досліджень у сфері державного управління загалом окремі аспекти удосконалення механізму державного управління майном і земельними ресурсами залишаються вивченими недостатньо. Тому потреба у розробці нової доктрини управління майном та земельними ресурсами в Україні набуває науково-теоретичної значущості. Завдання з державного управління майном і земельними ресурсами на кожному рівні поділяються на завдання законодавчих і виконавчих органів влади. Завдання державного управління реалізуються всіма суб'єктами управління, мають відмінності залежно від проблем забезпечення життєдіяльності конкретних галузей, регіонів та перспектив їх розвитку.

Державне управління майном і земельними ресурсами в сучасних умовах децентралізації влади в Україні суттєво змінюється й удосконалюється. Це обумовлено зміною змісту земельних та майнових відносин і здійсненням земельної реформи. Головними питаннями реформування є багатоукладне землекористування і паритетний розвиток різних форм власності на майно та землю. Державне управління майном і земельними ресурсами має полагати у формуванні механізму раціонального використання національних багатств, яке давало б змогу впливати на поведінку суб'єктів господарських відносин і забезпечувати ефективне функціонування всіх процесів у конкретних умовах.

У період децентралізації влади в Україні важливою є організаційна узгодженість використання майна та земель і управління територіями. Цей принцип полягає в тому, що управлінська система має забезпечувати підвищення ефективності системи землеволодіння, дотримання ними прав і обов'язків із використання майна та земельних ресурсів, формування правильної організації та управління території для нормального функціонування всіх підприємств і господарств території в цілому. На підставі цієї закономірності структура державного управління майном та земельними ресурсами і чисельність апарату управління має формуватися з урахуванням обсягу робіт і змісту управлінських рішень. Водночас систематичне удосконалювання функцій і методів державного управління майном і земельними ресурсами є однією з особливих ознак державного управління, що залежить від науково-технічного прогресу в економіці країни.

Список використаних джерел:

1. Богіра М. Проблеми у землекористуванні, зумовлені проведенням земельної реформи в Україні, та шляхи їх подолання / М. О. Богіра, М. О. Ступень // Землевпоряд. вісн. – 2012. – С. 16–18.
2. Мірошніченко А. М. Земельне право України : [навч. посіб.] / Мірошніченко А. М. – К. : Алерта, 2012. – 392 с.

3. Латинін М. А. Шляхи удосконалення системи державного управління земельними відносинами в Україні / М. А. Латинін, Г. І. Шарий // Публічне управління: теорія та практика. – 2010. – № 2. – С. 97–104.

4. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президенті України ; наук.-ред. колегія: Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. – К. : НАДУ, 2011. – Т. 3: Історія державного управління / наук.-ред. колегія: Ю. П. Сурмін, П. І. Надолішній та ін. – 2011. – 787 с.

5. Євсюков Т. О. Концептуальні засади безпечного землекористування / Т. О. Євсюков // Землеустрій і кадастр. – 2010. – № 1. – С. 26–29.

6. Механізми управління земельними відносинами в контексті забезпечення сталого розвитку / Ш. І. Ібатулін, О. В. Степенко, О. В. Сакаль [та ін.]. – К. : Державна установа “Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України”, 2012. – 52 с.

7. Євграфов О. Є. Державне регулювання раціонального використання земельних ресурсів в умовах проведення земельної реформи : автореф. дис. на здобуття наук ступеня канд. наук з держ. упр. : 25.00.02 “Механізми державного управління” / О. Є. Євграфов. – Запоріжжя : Класичний приватний університет, 2009. – 20 с.

8. Добряк Д. С. Еколого-економічні засади формування землекористування в ринкових умовах / Д. С. Добряк, Д. І. Бабміндра. – К. : Урожай, 2010. – 334 с.

9. Довідник із землеустрою / за ред. Л. Я. Новаковського. – 4-те вид., перероб. і доп. – К. : Аграр. наука, 2015. – 492 с.

УДК 336:006.015.8

А. І. Бондаренко, кандидат наук з державного управління, докторант Навчально-науково-виробничого центру Національного університету цивільного захисту України

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЯКІСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ ЕКОНОМІКИ

Проаналізовано та надано оцінку забезпечення державного регулювання ефективною фінансовою безпекою економіки.

Розглянуто проблему фінансової безпеки та її забезпечення як явища, що одержало визнання у вітчизняній і світовій науці. Нині її актуальність тільки зростає. Фінансова безпека – невід’ємний елемент розвитку економічної системи, її окремих складників і світового співтовариства в цілому.

З’ясовано, що фінансова безпека України означає такий стан економіки, за якого здійснюється зняття соціальної напруженості всередині держави за допомогою зростання добробуту населення, престижу країни на світовому рівні й пріоритету національних інтересів, установа конкурентоспроможності новітніх технологій і видів виробництва й збільшення потенціалу України в зовнішньоекономічному просторі.

Ключові слова: механізми державного регулювання; надання фінансових послуг; фінансова безпека держави.

© А. І. Бондаренко, 2017